

Prolog

VERDEN ER VAND

VERDEN ER BLEVET vand, vand til alle sider. Jeg sidder midt i den med mine dyr i det langsomt synkende trug. Et gammelt træbadekar, der gør det ud for båd. *Noras ark*. Vi er det sidste i verden, som endnu ikke er vand.

Jeg bringer nu syndfloden over jorden for at ødelægge alle under himlen, der har livsånde.

Sagde Gud. Og da syndfloden kom, var det med flodbølger så høje som byens huse, dengang de stadig stod. Før bomberne faldt.

Nu er vandet helt stille og blankt og mere gennemsigtigt, end jeg nogensinde før har set. Som lysegrønt glas. Jeg kan se hver eneste lille sten på den hvide sandbund dybt nede.

En hylende og brølende storm bragte syndfloden til os. Som om himlen var blevet et kæmpestort orgel, og Gud sad deroppe og hamrede på klaviaturet i vildt raseri. Men nu rører der sig ikke en vind, himmelorglet har tabt pusten og mistet mælet. Der er ikke andre lyde tilbage i verden end Silkeravs bange mjaven.

Vandet siver ind i truget, iskoldt. Jeg kan se mine fødder nede i det, men jeg kan ikke længere mærke dem.

Truget drejer langsomt rundt.

Havblik, sagde folk på øen om havet, når det var sådan blikstille og spejlblankt. Nu er de væk. Hele øen er væk, der er ikke andet tilbage end vand.

Vand som siver ind i truget. Det er derfor, det synker. I lang tid øste jeg, først med hulede hænder, så med mine sko, men det har jeg ikke kræfter til mere.

Jeg har blod på tøjet, rustrøde pletter. Silkerav satte klørerne i mit maveskind og trak til, da jeg kurede ned ad kirketaget med hende under frakken. Jeg reddede min kat for anden gang, men nu drukner vi snart alle sammen.

Drukner ...

Jeg tænker på kattekillingerne under spandens låg. Jeg tænker på kvinden, der drev forbi med ansigtet vendt mod havets bund og håret som en udslået vifte, blidt bølgende i den sagte strøm ...

“Noras ark,” siger jeg til Ølve og vrider iskoldt havvand ud af hans tøjdyrmanke. “Hvor længe endnu mon den holder sig flydende?”

Noras ark. Jeg troede, den i Bibelen hed sådan, da jeg var lille. *Hvor* lille – fire år, eller fem? I hvert fald lille nok til at blive puttet og få fortalt godnathistorie.

Det flimrende lys derude, hvor horisonten skulle være, har skiftet farve fra hvidt til orange. Snart kommer mørket og lukker sig om mig igen.

Hvis vandet da ikke gør det inden. Det når mig til over knæene nu. Der er kun en håndsbredde fra kanten af truget til havoverfladen.

Jeg fryser. Det er så koldt.

Hør!

Kirkeklokker kimer nede fra dybet, og oppe over disen lader himmelorglet sig høre igen med en fjern, dyb bastone. Den bliver ved og ved, som om Gud sidder deroppe og falder i staver med fingeren på en enkelt tangent.

Og se!

Der går mennesker rundt på havets hvide bund, med bobler strømmende ud af munden. En kvinde vipper hovedet bagover og ser op på mig – det er jo mor! Hendes ansigt var falmet bort for mig, men nu ser jeg det helt klart.

Hun rækker armen op, vinker mig til sig.

“Jeg kommer nu, mor.”

EN HEMMELIG HULE

KIRKEDØREN ER aldrig låst. Guds hus skal stå åbent for søgende sjæle, og vejfarende skal kunne finde ly under dets tag.

Siger morfar.

Men nu er øen ikke et sted, hvor fremmede kommer forbi, og er der nogen søgende sjæle, så leder de ikke her. Kun de forreste tre-fire bænkerader er besat om søndagen, når klokken ringer til gudstjeneste. Krigens pligter har kaldt alle mænd i den arbejdsduelige alder bort fra øen. Der er kun kvinder og børn og gamle tilbage, og som Dita en dag sagde: “Vi har ligesom nok andet at tage os til, nu hvor vi mangler de stærkeste arme.”

“Undskyldninger, dårlige undskyldninger!” Morfar rynker de buskede hvide bryn og ser alvorstungt, næsten truende på mig. Som om han også har *mig* mistænkt for at finde på dårlige undskyldninger.

Den tunge dør glider i på pibende hængsler, rammer karmen med et dæmpet smæld. Jeg træder ind i kirkens tomme stilhed med Ølve under armen. Orglet er tavst. Greetje har travlt med at plukke en høne, som er holdt op med at lægge æg og derfor blev dømt til suppegryden. Hun har ikke tid til at øve i dag.

Solen står skråt ind ad et støvet vindue og snitter

prædikestolen, rammer den lidende Jesus på korset.

Prædikestolen er morfars sted, her står han hver søndag i sin sorte kjole og hvide krave. Han er jo præsten, og det kalder alle på øen ham, "Præsten", alle undtagen mig.

Min morfar ... jeg var elleve år, da jeg mødte ham første gang.

Ølves plyshale dasker mod trinnene, da jeg lister op ad den smalle, stejle trappe, op på balkonen med orglet. Taburettens runde sæde er blankslidt. Her sidder Greetje, når hun spiller, vendt mod musikken, med ryggen til morfar nede på prædikestolen. *Han* fylder kirken med ord, *hun* med himmelske toner. Jeg ved godt, hvad jeg helst lytter til.

Balkonen og orglet er Greetjes sted, men hun har ikke noget imod, at jeg er der, når hun øver. Vi kender jo også hinanden, for Greetje er ikke kun organist, hun holder hus for morfar og har sin daglige gang i præstegården.

"Altså, Nora! Jeg fatter ikke, du gider sidde og høre på hendes kattejammermusik!" siger Viona og laver irriteret vrimmund. Men det gør jeg altså. Og en gang imellem sender Greetje mig et lille, trist smil. Som om hun er glad for, at jeg sidder der, men ville være endnu gladere, hvis det var hendes egen datter, Viona.

Fra det lille aflukke bag orglet fører en endnu smallere og stejlere trappe op på loftet. Trinnene knager under mine fødder. Jeg bliver stående på det øverste, mens øjnene vænner sig til loftets halvmørke.

Så lister jeg hen over de knirkende brædder. Jeg dukker mig for spindelvævene, der hænger ned fra skråvæggene som lasede, grå gardiner. Skræver gysende over to hvide ligkister og kanter mig forbi en stor bunke brædder.

På den anden side af bræddebunken er der en lodret

stige op til en lem. Jeg klatrer op ad den, åbner lemmen, skubber Ølve ind på gulvet og kravler bagefter, op i tårnrummet.

For øens kirke har skam et tårn, selvom det kun er et lille et. Set udefra ligner det mere en fejlanbragt skorsten, en pukkel på tagryggen, som tynger bygningen ned i stedet for at løfte den op mod himlen og Gud. Da de byggede kirken, var det sikkert meningen, at det skulle have været et rigtigt, højt tårn med klokken under et himmelstræbende spir. Men af en eller anden grund stoppede de efter de første halvanden meter. Brædderne på loftet blev aldrig til spir, og klokken hænger i et bjælkestativ neden for den forhøjning, kirken ligger på – en *klokkestabel*, kalder morfar stativet.

Tårnet er *mit* sted. Ingen ved, at jeg har en hemmelig hule deroppe – det skulle da lige være Greetje, hun ser nogle gange så underligt vidende, ligesom gennemskuede på mig. Eller måske er det bare, fordi hun har ondt af mig, den stakkels, forældreløse pige, som krigen tvang til at søge tilflugt herovre på øen. Hvis hun ved noget, holder hun det i hvert fald for sig selv.

Jeg kan lige præcis ligge udstrakt mellem tårnets vægge. Jeg har et uldtæppe deroppe, som Greetje kasserede, sidst hun gjorde hovedrent i præstegården, og et par fåreskind, som jeg har tiggert af Gerlach. Præstegården er stor, jeg har mit eget værelse, et fint værelse med himmelseng og bibelske billeder på væggene, men jeg lister hellere op i min tårnhule, når jeg kan se mit snit til det. Og det kan jeg tit, for morfar trækker sig ofte så langt ind i sig selv, at han ikke ser, hvad der sker for næsen af ham.

Tårnrummet har to vindueshuller med tremmeskodder

for. Det ene vender mod øst, det andet mod vest. Når solen skinner, står den ind mellem tremmerne og maler lysstriber på gulvet.

Øen er ikke større, end at jeg kan se fra den ene ende til den anden, når jeg kikker ud gennem sprækkerne. Den ligner en grøn tallerken, der flyder i havet. Diget er tallerkenens kant; uden diget var øen for længst blevet opslugt af havet. Mod vest ser jeg over på Gammelværft, øens ældste gård og den eneste, der ligger på en kunstig høj, et *værft*. Gammelværft er fra før, diget blev anlagt, dengang øen jævnlige stod under vand. Længere ude knejser fyrtårnet, øens højeste bygning, som blev låst af, da Fjendens bombeflyvemaskiner begyndte at komme og man slukkede fyret. Og bag fyret er der ikke andet end hav, et kludetæppe af blågrønt og mørkegråt med Hvidsand som en kridhvid lap midt i det hele.

En skikkelse dukker frem på diget neden for Gammelværft, sort mod eftermiddagssolen. Trods afstanden kan jeg se, at det er digegreven, der er ude at inspicere sit dige, krum af bekymring. *Digegreve* ... det er bare et af de mange nye ord, jeg har måttet lære på øen. Ord der stadig har en fremmed bismag i min mund, selvom jeg snart har haft tre år til at vænne mig til dem.

Den krumbøjede skikkelse forsvinder om på havsiden af diget. Jeg stiller mig over til det modsatte vindue.

I dag er det sådan en klar martsdag, hvor man kan skimte byen helt ovre på den anden side af havet – dette mærkelige hav, der lige nu har bølger med hvide kamme af skum, men snart vil være mere mudder og sand end vand.

Jeg kan se en rygende skorsten derovre, og kranerne på havnen. De ligner insekter, kranerne, små insekter på

spindelvævstynde ben. Og gasbeholderen – jeg husker den som ufatteligt stor, men set herovrefra er den en lille, grå dåse.

Jeg kniber øjnene sammen, spænder synet til det yderste, men det er alt. Byens huse er ikke store nok til, at man kan se dem, selvom de er både tre og fire etager høje.

Hvis der da er nogen tilbage.

En kat mjaver udenfor.

Jeg tørrer øjnene med trøjeærmet og ser ned i æbletræets nøgne, sorte grene, ned mod kirkegården.

Silkerav sidder i en grenkløft med vippende hale og øjnene rettet mod mig, som om hun kan se mig. Men det kan hun ikke, for Silkeravs øjne er blinde, hun er født sådan. Det må være en sjette sans, der fortæller hende, at jeg er der. Træet finder hun op i uden problemer; det er, som om hun har et indre landkort over alle de steder, hun bare én gang har været. Jeg fløjter ud gennem skodderne, og hun mjaver igen.

Mit blik glider hen over kirkegården, hen til den røde gravsten. “Herren gav, Herren tog” – jeg er for langt væk til at se ordene, som er hugget i stenen, men jeg ved jo, hvad der står, og jeg kan de to årstal udenad: Min mormor blev otteogtyve år. Hun døde samme år, som min mor blev født.

Min mor, som blev toogtredive ...

Mine øjne løber i vand igen.

Et skarpt smæld af jern imod jern lyder fra kirkegårdslågen. Viona går hen ad grusgangen, hen til præstegårdens fordør og rækker ud efter dørhammeren. Men tøver og trækker hånden til sig igen, træder langsomt et skridt tilbage.

“Kom, Ølve,” siger jeg. “Nu skal vi ned.”

Ølve stirrer på mig med sine flade glasøjne og svarer ikke. Selvfølgelig ikke, han er jo bare et tøjdyr. Et *ånds-*
svagt tøjdyr endda, hvis man spørger Viona.

HÅNDEN

Engang var der ikke krig, engang var verden fuld af lys, engang havde Nora en mor og en far ...

Nora spyttede vand og tandpastaskum ud i håndvasken, strakte sig op på tå og kikkede ind i spejlet. Far stod omme bag hende med tandbørsten i den ene hånd og den anden på hendes skulder. Noras hår var sort som kul. Fars var endnu lysere end ellers dér under lampen.

“Æv!” sagde Nora.

“Hvad siger du æv til?” sagde far.

“At jeg ikke har samme farve hår som dig! Det er snyd!”

Far lo: “Det er ikke noget, man selv bestemmer, Nora. Det er, ligesom når du spiller med terninger, så styrer du jo heller ikke selv, hvor mange øjne du får. Men nu var du altså så heldig at slå en sekser og arve mors flotte hår.”

“Hvem har mor så arvet det fra?” spurgte Nora.

“Fra sin far måske. Din morfar. Han er i hvert fald også sorthåret.”

“Min morfar?” Nora hoppede ned fra skamlen. “Har jeg en morfar?”

“Det har alle,” sagde far. “Eller har haft, i hvert fald.”

En morfar ... Det var, som om verden lige med et blev større. Og mere mystisk.

“Din morfar er præst,” sagde far. “Han bor på en lille ø ude i havet.”

“Hvorfor kommer han aldrig og besøger os?”

“Fordi han blev vred på mor og slog hånden af hende.”

“Har jeg så også en mormor?” spurgte Nora.

“Hun er død. Hun døde for mange år siden.”

“Hvor kommer man hen, når man er død?”

Far sukkede: “Nora, du spørger om mere, end ti vise kan svare på. Men kom, så skal jeg vise dig noget.”

Far trak gardinet fra, åbnede vinduet og pegede ud over byen. Det havde regnet, en bittersød lugt af vådt vejstøv steg op fra gaden. Alle lysene blandede sig med mørket og gav himlen over byen en lysere tone, som mælk i kaffe. Længere ude var himlen helt sort, og det var havet under den også.

Far pegede:

“Se!”

Et lille, varmt lys kom og gik derude, en støt og langsom puls i mørket.

“En ... to ... treeee ...” sagde far i takt med blinkene, to korte og så et langt. “Det er fyrtårnet ude på øen. Det hjælper skibene uden om de farlige revler og banker, så de ikke støder på grund.”

Nora vidste ikke, hvad revler og banker var. Men der var også noget andet og vigtigere, som hun ikke forstod:

“Mor har da to hænder ligesom os. Du sagde, at morfar slog hånden af hende!”

Far lo: “Åh, det er bare noget, man siger. Det betyder, at han blev meget vred på hende. Så vred, at han ikke vil se hende mere.”

Nora lagde armene om hans hals og trykkede kinden ind til hans:

“Så vred bliver du aldrig på mig, vel?”

“Selvfølgelig gør jeg ikke det. Aldrig i livet!” Far kysede hende på kinden og pegede ud på det blinkende fyrtårn igen: “Derude bor din morfar. Måske kan vi tage over og besøge ham engang. På et tidspunkt holder han vel op med at være så vred.”

POLKATRIN

VIONA STÅR OG skraber i gruset med skosnuderne.

Hun hugger blikket i mig: “Hvad lavede du inde i kirken?”

“Ingenting.”

“Ingenting? Man kan ikke lave ingenting. Var du inde og fedte for min mor?”

“Hun er der ikke.” Jeg *fedter* da ikke for Greetje! “Hvorfor står du her, hvorfor bankede du ikke på?”

“Fordi ...” Vionas smukke næse får rynker. “Fordi jeg ikke ville risikere, at det var det hellige røvhul, der lukkede op. Din morfar.”

Viona kan ikke snutte morfar, og morfar bryder sig vist heller ikke om Viona. Sidste år til konfirmationsforberedelsen sad hun og lavede vrimmund og svarede med vilje helt hen i vejret, når han spurgte hende om noget. Det endte med, at han nægtede at konfirmere hende. Hun var for umoden, sagde han, Guds ord faldt på klippegrund i hendes sind. Det hjalp ikke, at Greetje gik i forbøn for sin datter. Morfar var ubøjeelig; Viona må vente til næste efterår.

“Jeg kan ikke klare den måde, han glør på mig. Som om jeg var en af de skide djævle, han altid ævler om,” siger hun og ser irriteret ud.

Jeg skifter emne:

“Hvad skal vi lave?”

Viona bider sig i underlæben. Så rød den er, mon hun har været i sin mors læbestift? Viona finder på den slags.

“Vi kan slå et slag ned forbi havnen og se, om der sker noget.”

“Okay. Jeg smutter lige ind med Ølve.”

Onki får øje på mig inde fra hønsegården, da vi går ud ad kirkegårdslågen, basker med vingen og render hovedet lige i trådnettet. Han er helt kulret i den her tid, hvor han hører tusinder af gæs kalde i luften og pludre på engen og vil hen til sine artsfæller. Derfor er jeg nødt til at spærre ham inde. Den første dag fór hanen løs på den fremmede fugl, men Onki har vældige kræfter i sin ene vinge, og nu holder hanen respektfuldt afstand.

Viona siger ingenting, men jeg kan mærke, at hun brygger på noget. Det er sikkert ikke noget sødt.

Vionas hår er lyst på en helt fantastisk, guldagtig måde, og det er meget finere og blødere end mit sorte. Jeg ved det, for nogle gange spørger hun mig, om jeg ikke vil frisere hende.

Om jeg vil! Jeg elsker at lade fingrene glide gennem det hår. Det er så smukt, og det er resten af hende også. Jeg blev ør af benovelse og taknemmelighed, dengang hun kom hen til mig og spurgte, om vi skulle være venner. Tænk, hun valgte *mig* af alle pigerne! Viona var den første, der så mig herovre. Morfar så mig jo ikke, ikke rigtigt, og valgt mig havde han da slet ikke! Jeg tænkte først, at det havde noget at gøre med, at hendes mor kommer og går hos os i præstegården. At det ligesom knyttede os sammen. I virkeligheden var det nok nærmere, fordi hun er på kant med de andre piger. Der er en usynlig mur af is imellem dem.

“Jeg gider ikke de møgstrigler,” siger Viona. “De går og fortæller løgnehistorier om mig.”

Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke skal spørge, hvad det er for nogle løgnehistorier. Det får jeg nemlig ikke andet ud af, end at hun snerper munden sammen og bliver hård og kold i de smukke øjne, og der kommer de ledeste ord ud af snerpemunden, med giftige modhager på. Sådan er det bare med Viona, hun kan skifte fra sød til ond på ingen tid. Det ene øjeblik er det hende og mig mod alle de andre, det næste er det hende mod mig. Men det er så prisen for at være hendes veninde, og jeg betaler den gerne.

“Helt ærligt, bliver du aldrig for stor til at lege med tøjdyr?”

Dér kom det, et lynhurtigt hug, beregnet på at såre. For Viona ved udmærket, at jeg ikke “leger” med min gamle, luvslidte tøjløve, men hæger om ham, fordi han er det eneste, jeg har tilbage fra dengang, før verden styrtede sammen.

Jeg ser væk, blinker det våde slør af mine øjne. *Ikke græde.*

De fem røde køer har også fået forårskuller. De brøler om kap og er nær ved at hoppe op i vandingstruget af lutter kådhed. Truget er et gammelt træbadekar, som Gerlach lige har fyldt op med vand fra regnvandsbassinet. Køerne tilhører præstegården, men det er Gerlach fra nabogården, der malker dem og sørger for dem i det hele taget, mod at få tre fjerdedele af mælken. Han er over halvfjerds, men ene om bedriften, efter at begge hans sønner er faldet i krigen.

Klovene glider på det glatte træ, en af køerne vælter om i pløret og kommer besværet på benene, nu mere sort

end rød. Viona griner og puffer til mig – “Hold kæft, den ser dum ud!” – som om hun aldrig har sagt sine onde ord.

Vi skyder genvej over Gerlachs engstykke. Prøver at undgå at træde i de friske, glinsende fårelorte. Hopper svuppene fra tue til tue på det fugtigste stykke. Balancerer på en smal spang over en af de mange *loer* – de vandfyldte render, der gennemskærer øen på kryds og tværs, som revner i den grønne tallerken. Det frønnede bræt fjedrer under os, da vi stopper op ude på midten og spejler os i det blanke vand. Bare det ikke knækker!

Viona lægger armen om mig og peger ned på spejlbilledet: “Dig og mig, Nora, mig og dig!” Hun er allerede så sød igen, og jeg bliver varm indeni.

Engen damper i solen. Luften er fuld af fuglefløjt og brusende fjer. Gæssene følger os vagtsomt, strækker hals og istemmer deres bjæffende advarselsskræp. Viberne letter nervøst på de brede vinger, flager om os i sort-hvide glimt. Kiler af trækfugle ridser himlen højt oppe.

Et skud flænger luften, da vi kravler under hegnet og drejer ned ad grusvejen, og straks efter ét til. Jeg stopper forskrækket op, men Viona lægger hånden på min skulder: “Det er bare Joos, han er på andejagt. Han har fundet en æske patroner på loftet, og nu kan det ikke gå hurtigt nok med at få fyret dem af. Jeg så ham slæbe prammen over diget.”

Det, Viona kalder “havnen”, er en lang kampestensmole og en klat skure, hvor fiskerne har deres garn og redskaber. Nogle joller ligger og vugger i fortøjningerne, men de rigtige fiskerbåde er trukket på land og klodset op; der er jo ingen til at sejle dem mere. Sol og regn har været hårde ved dem, de trænger gevaldigt til tjære og maling.

Store måger sidder på fortøjningspælene og vræler med det ene ben trukket blæret op under maven.

Der lugter af salt og tang og rådden fisk.

“Se lige de narrøve!”

Viona peger ud mod læskuret for enden af molen, hvor *Håbet*, postbåden, lægger til. Fartplanen er skåret ned til én gang om ugen, både for at spare diesel og for at mindske risikoen for at løbe på en mine.

Og den ene gang er ikke i dag, men alligevel står der nogen i skuret, tre store drenge, to piger. Drengene galper om kap med mågerne, pigerne lytter andægtigt.

“Pyh, det er varmt!” Viona knapper jakken op, stadig med øjnene på de fem derude. Det er Oswin, Uwe og Daniel, Julita og Elke. Pigerne er på alder med os, drengene et år eller to ældre. Uwe og Daniel er gået ud af skolen.

Viona griber min hånd.

“Kom!” Hun lægger den anden arm om livet på mig og trækker mig med ud ad molen i dansende løb, hen imod skuret. Polkatrin: en og *to*, tre og *fir*’, rundt og rundt!

Stemmerne fra skuret forstummer. Oj, hvor de glør! Jeg holder nederdelen nede med den frie hånd, men Viona hiver op i kjolen og viser lår, en og *to*, tre og *fir*’, løfter knæene helt op til maven.

Vi standser stakåndede foran skuret, lige for næsen af dem. Elke og Julita himler med øjnene. Drengenes hænger ved Vionas åbne jakke og er ved at trille ud af hovedet på dem. Viona er et halvt år yngre end mig, men har allerede de flotteste runde bryster.

Viona smiler sødt: “Har I fået øje på noget interessant?”

Uwe synker et eller andet og genoptager den afbrudte samtale. Mig værdiger de ikke et blik. Jeg ved, at de kalder mig Strygebrættet.

“Som sagt, de kan bare vente sig! Jeg har hørt, at man allerede kommer til fronten efter to måneders træning nu, og så –!”

Uwe griber et fantasigevær og plaffer vildt om sig. Mågerne letter forskrækket. Julita og Elke gisper med hånden for munden og ser beundrende på ham.

Ratatatatata! Nej, et fantasimaskingevær er det.

Det er krigen, der er samtaleemnet. De kan ikke vente med at komme til fronten og blive helte og støde bajonetten i maven på *Fjenden*.

“Død over svinene!” skingrer Oswin. Uwe og Daniel har dybe, ru stemmer, men Oswins er lys som en lille drengs. Til gengæld er hans storebror, Heike, allerede ved fronten. Postbåden bringer jævnlige brev fra ham, med nyt om alle de fjender, han har massakreret – siger Oswin.

“Fronten” og “krigen”. De får det til at lyde, som om det var to ord for paradiset.

Far ...!

Jeg lukker ørerne, gransker det blegnede opslag mellem skurets klodsede tegninger af ildspyende kanoner og kæmpestore tissemand, som der også sprøjter noget ud af. “*Kurpension Havblink*” – det er fra dengang, rige folk fra byen kom over for at dyrke stilheden og den lægende havluft.

Viona giver mig et lille klem. Julita og Elke vender og drejer sig, lægger hovederne på skrå og gør sig lækre, mens drengene gejler sig op med krigssnak.

Stilheden efter deres brægen er mat og flad, da de endelig holder inde. Daniel ser ud over havet, rømmer sig og konstaterer:

“Nu vender vandet.”

Han er vokset op med vandets stigen og falden, han læser det, som andre læser et ur. *Jeg* kan ikke se nogen forskel ... eller måske: Ude mellem sejlrendens anden og tredje kost er der kommet en skummende uro over bølgerne, som om de ikke kan bestemme sig for, hvilken vej de skal løbe.

“Hold kæft, hvor er jeg smøgtrængende!” skræpper Oswin. Han er pæn, allerede lidt solbrun under krøllerne, med små, søde fregner på næsen – men den stemme!

“Jeg er mere trængende efter noget andet!” rasper Uwe. Hans øjne flakker lidt og lander så på Viona igen. “Hvor meget skal man gi’ for at ta’ dig på patterne?”

Elke fniser henrykt: “Uwe, altså!” Men Julita rødmer.

“Skal vi sige en tier?” Daniels stemme knækker over. “Til gengæld må du ta’ mig på dilleren helt gratis!”

“Tror du, jeg gider gramse på sådan en sandorm?” siger Viona, med giftstemmen på.

Elke snuser ind og skærer ansigt:

“Jeg synes, her lugter af horeunge!”

Vionas fingre bliver til kløer, borer sig ind i siden på mig.

“Kom, vi er skredet!”

Et ord hænger mellem os og bliver tungere og tungere, da vi sjosker tilbage ad grusvejen, uden polkatrin nu. Til sidst dumper det ud af min mund:

“Hvad mente hun med horeunge?”

Det varer lidt, inden Viona svarer. Så siger hun sammenbidt:

“De er fulde af løgn hele bundtet.”

“Jamen hvad er en horeunge?”

Hun stopper op midt i et skridt:

“For fanden, Nora, ved du da ikke en skid om noget som helst! Dit ...”

Hendes mund er en smal, ond revne og øjnene is, da hun fyrer ordet af:

“Dit *strygebræt!*”